

URAM, HOGY LÁSSAK

Azután Jerikóba értek, és amikor Jézus tanítványaival és elég nagy sokasággal kifelé ment Jerikóból, egy vak koldus, Bartimeus, a Timeus fia ült az út mellett. Amikor meghallotta, hogy a názáreti Jézus az, így kiáltott fel: "Dávid Fia, Jézus, könyörülj rajtam!" Többen is rászóltak, hogy hallgasson, ő azonban annál inkább kiáltozott: "Dávid Fia, könyörülj rajtam!"

Jézus megállt és ezt monda: "Hívjátok ide!" Odahívták a vakot ezekkel a szavakkal: "Bízzál! Kelj fel! Hív téged!" Ő pedig ledobta felsőruháját, felugrott, és odament Jézushoz. Jézus megkérdezte tőle: "Mit kívánsz, mit tegyek veled?" A vak ezt mondta: "Mester, hogy újra lássak." Jézus ekkor így szólt hozzá: "Menj el, a hited megtartott téged." És azonnal újra látott, és követte őt az úton.

Mark. 10,46-52

Ez a jól ismert történet olyan emberről szól, aki nagy nyomorúságban volt, nem látott, de találkozott Jézussal és Ő kiszabadította ebből a nyomorúságából. Egészen más emberré lehetett. Ki volt ez a Bartimeus? Hogyan történt a gyógyulása? Lehetséges-e ma ehhez hasonló gyógyulás?

Hogy ki volt, azt megtudjuk az első mondatból, ami tulajdonképpen Bartimeus személyi adatait tartalmazza. A neve: kiderül, hogy nincs saját neve, csak az apja után hívják úgy, hogy a Timeus fia. Bar: azt jelenti fia. Bartimeus, a Timeus fia ott ült az út mellett és koldult. Egy névtelen senki. Kinek fontos egy ilyen ember? Kinek van haszna belőle? Csak gondot és terhet jelent. Minden nap ki kell kísérni az út mellé, hogy összekoldulja azt, ami az aznapi betevőre szükséges.

Neve tehát nincs. Az apja neve Timeus, lakóhelye Jerikó, foglalkozása koldus. Munkahelye az út széle. Ennyi, amit megtudunk róla.

Csak egyetlen érzékszerve nem működik, de ez elég ahhoz, hogy egészen beszűküljön a világa. Egy forgalmas úton jönnek-mennek az emberek. Elkap félmondatokat, szavakat, abból próbálja összeállítani az igazságot, ami ritkán sikerül. Néhány méternyi hallótávolságra szűkült be a világa. Ennyi számára a valóság.

Pedig a legszebb városból kivezető út mellett koldul. Jerikót tartották akkor a legszebb városnak. A pálmák városának. Holdszámra virágozott a balzsam és termelték azt, amiből aztán különböző illatos és gyógykenőcsöket készítettek. Jerikó a balzsam városa.

A kortársai már megházasodtak, gyerekeik vannak, ki-ki keresi valahogy a kenyerét, ő meg mások könyörületéből él. Ha könyörülnek rajta. Szűkös, szegény és kiszolgáltatott az állapota.

A Biblia arról beszél, hogy mi is így jártunk. Valamikor mi is egy egészen tágas világban éltünk, amibe Isten minket beleteremtett. Mi is csak egy érzékszervünket veszítettük el, a hitünket, amivel érzékeltük a láthatatlanokat. Mivel fellázadt az ember Isten ellen, elszakadt tőle, nem gyakorolta ezt az érzékszervét, meg is sérült, meg vissza is fejlődött. És ma mindnyájan úgy születünk, hogy csak a láthatókat érzékeljük. A valóságnak azt a töredéket, amit őt érzékszervünkkel, meg az értelmünkkel úgy, ahogy felismerhetünk. Benne élünk egy beszűkült, szegényes világban, kiszolgáltatva sok olyan erőnek, amik uralkodnak rajtunk. Sajnos mindnyájan úgy születünk, mint a kis macskák, hogy nem nyílik ki a szemünk, és nem látunk. Sok fontos dolgot sem látunk. Emiatt leszünk aztán mi is koldusok, mint Bartimeus, vagy a vakságunk miatt lesznek mások koldusok.

Utazik a buszon egy anyuka meg a négy éves kislánya. A kislányból folyik a szó. Pillanatok alatt mindent megtudunk, hogy mi történt az nap az óvodában. Mi volt uzsonnára, melyik óvó nénin milyen színű kardigán volt. Minden kiderül. Mondja, mondja, mondja. Hajnalban felverte a mamája, betette az óvodába. Most ment érte. Most végre övé az anyja - azt gondolja. És kinek mondja el, ha nem neki? Anyuka azonban beletemetkezik a folyóiratába. Őt is megértem, mert attól kezdve, hogy betette a lábát a lakásba, nem fog folyóiratot olvasni. Úgy várja őt ott minden, ahogy reggel otthagya. Aztán valamit még főznie is kellene, meg a gyereket ellátni. Ha át akarja nézni, akkor most kell. Csak ezt el kellene dönteni, hogy van-e annak a kisgyerekeknek anyja, vagy nincs. Akar-e annak a gyermeknek anyja lenni, vagy nem.

Folyik a szó, mondja a kicsi. Egyszer csak mintha elvágta volna, megáll. Anyjára néz, megtelik a szeme könnyel, és azt mondja: Anyu, ha már nem figyelsz rám, legalább néz ide egy picit. Egy négy éves koldus, nem? Koldulja az anyját. Egy van neki és naponta csak rövid percekre az övé. De ha akkor sem kapja meg? Egyelőre még koldulja, aztán, lehet, hogy mikor szeretné az anyja, hogy vágyakozzék utána, már nem kell. Akkor már valaki más lesz. Vagy megszokja, hogy senkije nincs. Mivel vakok vagyunk, koldussá tesszük a körülöttünk élőket, vagy koldusokká leszünk mi magunk.

Így koldulják az öregjeink a törődésünket, a beszámolóinkat. Így koldulják talán a hozzánk legközelebb élők azt a kis elismerést,

biztatást, bátorítást, hálát, amit tőlünk kellene megkapniuk, és ami egy fillérbe nem kerülne, de attól lenne meleggé az otthoni légkör. Attól éreznék, hogy összetartozunk, hogy számíthatunk egymásra, hogy érdemes élni, érdemes legközelebb is áldozatot hozni érte. De keresztelnék egymáson, mint az üvegen. Nem látjuk egymást. Ezért nem látjuk meg a szükségét sem, és koldussá válnak a hozzánk legközelebb állók is.

És nem látjuk önmagunkat sem. Nem látjuk a ránk leselkedő csapdákat. Megyünk vakon, vagy száguldunk a magunk útján, míg egyszer nagy reccsenés, aztán behuppanunk valamibe, amit talán másnak készítettünk. Olykor ilyet is lehet látni. Sokféle formája van a vakságnak.

Ennek az igének a nagy örömhíre, hogy Jézus megnyitotta a vak Bartimeus szemét. Az Úr Jézus azt akarja, hogy lássunk. Lássuk a teljes valóságot. Lássuk a helyes utat, amelyik az életre vezet. Lássuk önmagunkat olyanoknak, amilyenek vagyunk. Lássuk meg egymást és legyünk tekintettel egymásra. Lássuk a láthatatlanokat is, a mi szerető mennyei Atyánkat; a mi jó pásztorkat, az Úr Jézust. Az általa elkészített feladatainkat. Az általa elkészített jó cselekedeteket.

Azt akarja, hogy lássunk. Hogyan nyílik meg valakinek a szeme? Szeretnék itt most egy másik ígét felolvasni, mert Jézus egyszer Pál apostolnak pontosan ezt a feladatot adta, hogy nyissa meg az embereknek a szemét. Így olvassuk ezt: "Azért küldelek el, hogy nyisd meg a szemüket, hogy a sötétségből a világosságra, és a Sátán hatalmából az Istenhez térjenek meg; hogy az énbennem való hit által megkapják bűneik bocsánatát, és örökséget nyerjenek azok között, akik megszenteltettek."

Elküldelek, hogy nyisd meg a szemüket. És mi történik azokkal, akiknek megnyitja a szemüket? Először meglátják az állapotukat, hogy sötétségben vannak. Addig ez nem tűnt fel, mert sosem láttak világosságot. Azt hitték ez a természetes. Aztán meglátják, hogy rabságban vannak. A Sátán rabságában. Aztán felragyog előttük Isten és az Ő világossága.

Érzik az Isten szeretetének vonzását. Meglátják, hogy mi választja el őket Istentől, a bűneik, de meglátják azt is, hogy ezt Isten félre teszi az útból. Van bűnbocsánat és ez az övéké is lehet a hit által. Végül: meglátják, milyen gazdag életre hívta el őket Isten. Örökségük legyen a szentek között. Egyszerre kitarul és kitágul a világ. Tudnak tájékozódni helyesen. Nem beszűkült, szegényes, kiszolgáltatott életet

élnek, hanem tágas, gazdag és szabad életre segíti őket Isten. Ez az Ő célja. Ámen.

VASÁRNAP AZ ÚR NAPJA

A Református Egyház a vasárnapok mellett csak néhány szorosabb értelemben vett ünnepet tartott meg. Eközben alkalmazkodik a II. Helvét Hitvallás tanításához: „Fölöttébb helyeseljük, ha a gyülekezetek a keresztyéni szabadsággal élve, az Úr születésének, körülmetélésének, és a Szentlélek apostolokra való kitöltésének emlékezetét áhítatosan megünneplik”. Tehát a hitben előttünk járók „az apostoli egyszerűsége vissza akarván menni,... csak azokat az ünnepeket tartották meg, amelyeket szentel a keresztyénség a Krisztus sok rendbéli jótéteményeinek emlékezetére”. Mi azonban az így megtartott ünnepek leírásának az összefüggésében olyan általános kitekintésre törekszünk, amelyben közérthető nyelven és a bibliai hit tisztaságával, továbbá az ökumenizmus szellemének megfelelően tűnjék ki mindaz, amit a jelenkorban egy hívő egyháztagnak az ünnepek viszonylatában ismernie kell.

Az első keresztyének nemcsak bizonyos napokon ünnepeltek, hanem egész életük Istenhez mint az Úr Jézus Krisztus Atyájához kapcsolódott. Naponta éltek az Ige eledelével és italával mind otthonaikban, mind a házankénti gyülekezetekben. Külön templomokat még nem építhettek, de tudták, hogy Jézus „az imádság házában” nevezte a jeruzsálemi templomot, s mind ő maga, mind az apostolok áldott közösségi eszköznek tekintették a zsinagógai épületeket (a mi jelenkori templomainknak ezeket az elődjait), s kész szívvel gyakorolták bennük a bizonyágtevést és az imádkozást, valamint a közösségi élet egyéb megnyilvánulásait, amint erről máshol is tanúskodik az újszövetségi Szentírás.

Természetes, hogy a zsidókból lett keresztyének (ide értve az apostolokat is, valamint más egyházi tanítókat és apostoli munkatársakat) éppúgy nem szakadtak ki egyik napról a másikra a saját megszokott világukból és életrendjükben, mint a pogányokból lett úgynevezett „pogánykeresztyének” a magukéból. Az egyházi élet külső keretei, vagyis az ünnepek, önmagukban se nem jók, se nem rosszak. Minősítésük attól függ, hogy miként élnek velük a hívők. A reformációi ünneptörlés nem a külsőségekre vonatkozik, hanem a

hamisan értelmezett tartalomra, amint ez a továbbiak rendjén többrétűen kitűnik a vasárnap tekintetében is.

Ahogy terjedt a keresztyénség, egyre többen lettek gyülekezeti tagok mind a zsidók közül, mind a pogányok soraiból. Megkezdődtek az üldözések is, főként a zsidó főpapok, írástudók és farizeusok részéről. Egyszerű akadály merült fel annak, hogy a más-más nyelvet beszélőkből keletkezett első keresztyén gyülekezetek tagjai naponta zavartalanul találkozhassanak (amint ez korábban történt). Bod Péter elsősorban az üldözésekre figyelve írja: „Minden napon... nem lehet gyűlni, hanem rendelték arra bizonyos napot... Kellott a keresztyén szabadság szerint, hogy ezen a napon vagy máson légyen egybegyűlésük a keresztyéneknek”. Ebben az értelemben olvassuk a II. Helvét Hitvallásban is: „Jóllehet a vallás nincs időhöz kötve, mindazáltal megfelelő időnek a kiválasztása nélkül nem lehet azt gyakorolni”. Ezért mondja az apostol: „Nehogy a rendetlen összejövetel gyöngítse a Krisztusba vetett hitet, bizonyos napok vannak beállítva, amikor valamennyien egyenlőképpen egybegyűlünk. Nem mintha az összejöveteli napok értékesebbek lennének a többinél, hanem amely napon gyülekezés van, egymás kölcsönös látásán annál inkább örvendezzünk”. „Bármely gyülekezet kiválaszt azért magának egy meghatározott időt a nyilvános könyörgésekre és az evangélium hirdetésére, valamint a sákramentumok kiszolgáltatására”

Az idők folyamán sokféle ok játszott közre, de kétségtelen, hogy akik befogadták Krisztust mint szabadítójukat, „felvették az isteni tiszteletre meghatározott napnak a hét első napját, melyet mi mondunk vasárnapnak”. Ez a nap „az apostolok idejétől fogva... mint ünnep tartatott... melyet szabados tetszésekből (tehát nem valami egyházi rendtartás parancsából) vettek fel Istennek dicsőítésére, s idvességük keresésére”. Ebben az első időben nem léteztek sem római katolikusok, sem ortodoxok, sem reformátusok és más vallásfelekezetűek. Mindnyájan együvé tartoztak mint Krisztus-követők, s élő hittel ragaszkodtak az egy Egyház, az egyetlen Eklézsia közösségében Megváltójukhoz, akit valamennyien Uruknek neveztek. Ez volt a legrövidebb, de mindent magába foglaló hitvallásuk: Jézus Krisztus az Úr.

A zsidóból lett keresztyének „egy ideig a szombatot tartották heti ünnepnek, mivel a zsidó vallásban gyermekésüktől fogva ahhoz szoktak.” Ebből semmi nehézség nem származott; annál inkább nem, mert „a szombat lelki és örökké tartó... azaz állandó, vagyis nem

csak bizonyos napokat, hanem minden egyes napot” tartalmazó „megszűnés (pihenés) a büntől” .

„Azok pedig, akik a pogányok közül lettek keresztyének, minthogy náluk a hétnek első napját... a Nap–Istennek szentelték,” ezért ők „a hét első napját”... kezdték szentelni Krisztusnak mint az igazság napjának, az ő halálból való dicsőséges feltámadása emlékezetére.” Észrevehető itt is, hogy végeredményben egy pogány szokás miképpen szentelődhetik meg a keresztyén életben. Krisztusban dől el mindenek a minősége és értékelése: napok, szokások, eledelek stb. Bod Péter újszövetségi bizonyosságok alapján jegyzi föl: „A rendelt nap a korintusbelieknél a hétnek első napja volt: A hétnek minden első napján mindenki tegye el, amit Istennek ajándékából el akar tenni (perselypénz, adományok)... A Cselekedetek 20, 7 szerint pedig a hétnek első napján a tanítványokat egybegyűjtván a kenyér megszegésére, Pál prédikál vala, csalhatatlanul a vasárnapra határozza a dolgot.”

Látható, hogy Jézus, aki a szombatnak is Ura, és aki tanította, hogy „a szombat lőn az emberért, s nem az ember a szombatért”, a tanítványait valóban fölmentette a szombatnak és egyéb ünnepeknek a tartásától. Így alakult ki már az első században a vasárnapnak (mint szabadon választott heti napnak) az általános megszentelése, amit a második században munkálkodó Justinus Martir így ír. le: „Vasárnap, midőn összegyűlnek”, felolvassák az apostolok és a próféták írásait. „Az istentiszteletben az előljáró... feláll, magyaráz és az olvasott dolgoknak követésekre serkent.” „Ezt követően a közösségbe egybegyűltek” „felkelnek és könyörögnek mindnyájan; mely véghez menvén, kenyeret, bort és vizet hoznak elő; az előljáró hálákat ad az ő tehetsége szerint, s a nép arra áment mond. Ezek után a hálaadással megszenteltetett dolgokban mindnyájan részesülnek, s akik jelen nincsenek, azokhoz elviszi a diakonus. Ennek felette a gazdagok a maguk tehetsége szerint alamizsnálkodnak, amely az előljárókhoz gyűjtetik, akik az özvegyeknek, árváknak, betegeknek, foglyoknak, szegényeknek, jövevényeknek elosztják... Megtetszik ezekből – folytatja Bod Péter – , hogy a régieknek vasárnaplásuk állott: 1. a Szentírás olvasásában, 2. a prédikálásban, 3. a könyörgésben, 4. az úrvacsora osztásában, 5. az alamizsnálkodásban, 6. és Plinius nyomán a dicséreteknek énekelteésekben.” Nincs egy a mai értelemben kialakult egyházi rend a palástos lelkipásztorokkal, az énekvezérekkel és egyéb általunk ismert istentiszteleti kellékekkel (díszes úrasztalok, szószékek, klenodiumok, terítők stb.). Mindez a keresztyén szabadság

keretei között lehetséges, sőt nagyon hasznos, ha nem zavarja „az ékes és szép rendet”. Fontos, hogy a vasárnapi istentisztelet nem megsontosodott külsőségek gyakorlása, hanem a közösség együttléte és épülése. Csak Istennek a tisztelete állhat a központban.

A vasárnapot mint „az egyik szombatot, a hét első napját” az „Úr napjának” is nevezzük, „az Úrnak halálából való feltámadása emlékezetéért”. Mindenesetre a kezdeti időben még az Úr napjának a megtartása is „szabadosson” történt, azaz a gyülekezések nem voltak törvényesen egy bizonyos időponthoz kötve. Az egykori (és már ismertetett) „minden nap” gyakorlata megszűnt, s szokásba jött az Úr napja, de a napok – legyenek ezek akár szombatok, akár egyebek – imádásjellegű babonás kiemelése távol állott Krisztus gyülekezetétől.

„Konstantinus császár... volt az első, aki az úr napjának a megszenteléséről a maga egész birodalmában parancsot adott”. Ez történt a nicaleai zsinaton a Krisztus utáni „321. esztendőben, de... nem tiltja a mezei és szőlő-munkát, hanem csak a törvénykezéseket és a városi csetepatéval járó mesterségeknek a gyakorlását.” Ez természetes, hiszen a szombat „is lehetővé teszi a feladatok ellátását, valahányszor ezt megkívánja akár a kikerülhetetlen szükség, akár az ember üdvössége... Ebben a viszonylatban „kétségtelenül a keresztyén szabadságot kell szem előtt tartani”. Így vette be fokozatosan a vasárnapi „ünnepet” „az egész keresztyénség”, „eltávoztatván ezen mind a törvényes dolgokat (ti. a bírósági törvényeskedéseket), mind a fáradságos robotos munkákat”.

Az előbbieket nem hagynak kétségben afelől, hogy a vasárnap őskeresztyén megszentelése nem a henyelés ideje, mintha ezen a napon semmit sem lenne szabad cselekedni, hiszen Krisztus betöltötte a törvényt, hanem az istentiszteleti közösség ápolása a már ismertetett szabadságban.

Az Úr napja (dominica) helyett nálunk manapság csak a vasárnap elnevezést használjuk. Ennek magyarázata a „vásár”. Ugyanis miként „a görögöknél, a rómaiaknál és más nemzeteknél” is megvolt a szokás, „el lehet hinni, hogy a magyaroknál még a pogányságban” gyakorolták, hogy „ünnepeken egybegyűlvén, vásárlottanak”. Ez a vasárnap, mint az összegyűlt emberek számára alkalmas idő, „fordítottatott a lélek idvessége keresésére, s innen megmaradott a nevezet.”

Annyira régi nálunk a vasárnap gyakorlata, hogy „István király azt parancsolja: férfiak, asszonyok, nagyok és kicsinyek, azon kívül, akik a ház őrizői maradnak, az Úr napján mindnyájan a templomba

menjenek; aki ezt nem cselekedné: az megcsapassék és beretváltassék. Aki pedig dolgozik, annak ökrét vegyék el és adják a szegényeknek, hogy megegyék”. „Kálmán pedig azt parancsolta, hogy az Úr napján az evangélium, az apostolok levele magyaráltassék, és a nép taníttassék a hitre és az úri imádságra”. Ez a „Kálmán” a boszorkánypereket eltörlő „Könyves Kálmán”.

Az Úr napja volt tehát az első keresztyén ünnep, amely meghonosodott az egyre növekvő keresztyénség valamennyi országában, s közöttük nálunk is. Nem mintha „az egyik nap szentebb volna a másiknál”, vagy hogy a „pihenés önmagában kedves lenne Isten előtt”, hanem Istennek a tisztelete és a keresztyén közösség különféle ágazatainak az időhöz kötött ápolása végett.

Tőkés István: Hétköznapok - Ünnepek

DECEMBER HAVI ESEMÉNYEK

December 2: Advent első vasárnapja alkalmából az istentisztelet keretében kiszolgáltatódott az úri szent vacsora. Kb. 45 személy élt az úrvacsora szentségével.

Az istentisztelet utáni ebédet készítette és adományozta Bordás Zoltán és Piroska valamint Hajnal Zoltán és Ilona. A süteményt készítette Hajnal Ilona.

December 8: A mikulási disznótoros vacsorához a hurka-kolbászt készítette és adományozta Vörös Ilona és Máté. A toroskáposztát Rác János és Erzsébet. Az előételt Magyary Ilona és Fejér Anna, a pogácsát Vörös Ilona, Magyary Ilona, Hajnal Blanka, Fövenyessy Katalin és Kozák Piroska. A süteményt készítette Magyary Ilona és Rác János. Az ebédlőt Magyary Ilona és Magyary-Köpe Gábor díszítette fel. A tombolához a nyereménycsomagokat Magyary Ilona állította össze. Köszönjük kedves vendégeinknek a megjelenést, a segítőknek pedig az áldozatos munkát!

Rekay András és Cecília 100.00 \$-t adományoztak a mikulási disznótoros vacsorára.

December 9: A gyertyafényes istentisztelet keretében a Palo Alto Philharmonic szimfonikus zenekar tagjaiból alakult kamaraegyüttes Bach, Corelli és Mozart művei mellett ismert karácsonyi zenedarabokkal szórakoztatta az egybegyűlteket. Az istentisztelet után a jelenlevők a Woodside Priory-i magyar cserkészek betlehemes játékát tekintettek meg. Az egész rendezvénysorozatot mikulási

csomagosztás zárta. Az ünnepi ebédhez a levest és a süteményt Fejér Anna készítette, segített Torma Veronika. A második fogást Vörös Ilona és Fövenyessy Katalin készítette. A cserkészek számára az ebédet Magyary Ilona készítette és Rácz Erzsébet szolgálta fel.

December 16: Az istentisztelet utáni ebédet készítette és adományozta Balassa Sara. Segített férje Terry Owen.

December 23: Az istentisztelet után szeretetvendégségre került sor.

December 25: A karácsonyi ünnepi istentisztelet keretében úrvacsoraosztásra került sor. Kb. 60 személy élt az úrvacsora szentségével. Az istentisztelet után szeretetvendégségre került sor.

December 30: Az istentisztelet utáni ebédet készítette és adományozta Gabris Kozák Ágnes. Segítettek szülei: Kozák Piroska és Imre.

DECEMBER HAVI ADAKOZÓK NÉVSORA

Tomany & Maria Szilagyi, Margaret Gombos, George Szabo, Terry Owen & Charlotte Balassa, Laszlo & Edith Dittert, Leslie Andre, Zoltan Kenez, Ted & Jacqueline Korosy, Zsolt Marton & Erika Matrai, Agnes Kozak Gabris, Gabriella Nagy, Elvira M. Orly.

DECEMBER HAVI RENDKÍVÜLI ADOMÁNYOK

Gabriella Nagy, férjem emlékére.....	\$ 50.00
Magdolna Komaromi, Bonyhadi Tibor emlékére.....	\$ \$ 25.00
Zoltan & zsuzsanna Laszlo, Bonyhadi Tibor emlékére.....	\$ 200.00
Martha Nemeth, nagymamám és férjem emlékére.....	\$ 200.00
Joseph Jakaby, feleségem emlékére.....	\$ 50.00
Joseph Jakaby, unokám emlékére.....	\$ 20.00
Ann Jona Matrai, Jóna Tamás emlékére.....	\$ 100.00
Iby Hidas, Lóri Éva emlékére.....	\$ 10.00

KARÁCSONYI ADOMÁNYOZÓK NÉVSORA

Eni-Ko Inc., Irina Breger, Charles & Veronica Radnoty, Barna Bihari, Imre & Priscilla Kozak, Peter & margit Leemon, Joe & Patricia Elek, Wiliam & Eva Taggart, Sandor & Ildiko Ronyai, Francis & Natalie Johannes, Laszlo & Gabriella Hegedus, Margaret Gombos, Anne-Marie Thorton, Leslie T. Andre, Emese Varga Bihari, Beata Nagy,

Bill & Helen Varga, Dr. Sigmund & Gabrielle Csicsery, George & Gizella Horvai, G.D. Farnady, Barnabas Beszterczey, Laszlo Tokes, Margit Szabo, Joseph & Ilona Lakatos, Ludovic & Elisabeta Bajko, Dr. Karoly & Magdolna Szabo, Maria Kollanyi, Katalin Voros, John & Catherine Foldszin, Ernest & Maria Fulop, Elizabeth G. Siebert, Andrew & Elisabeth Viranyi, Miklos & Lidia Toth, Lajos & Marika Papp, Al & Rosemary Bujtor, E. A. Kohlhaas, Robert & Louisa Shely, Norbert C. Katona, Judith Csejtey, Attila & Marika Lorinczi, Elvira M. Orly, Jolanda Csontos-Pernyeszi, Gabor & Blanka Magyary Kope, Zoltan & Piroska Bordas, Terry Owen & Charlotte Balassa, Andrew K. Magyary, Thomas & Barbara Herczeg, Karl & Katalin Fovenyessy, Joseph & Blanka Hajnal, John & Elizabeth Racz, Maria Szabo, Mate & Ilona Voros, Jozsef & Susie Veres, Arpad & Maria Vincze, Bakonyi Elizabeth, Angyalka Gyongyi Szekely, Gizella T. Megyesi, Brukker Laszlo, Etelka Gabriel, Julia Tosaky, Emese Tivadar, Marta Moore, Otto & Elizabeth Avvakumovits, Charles & Theresa Bennett, Laszlo & Edith Dittert, Laszlo & Maria Bakonyvari, Anna M. Carpenter, Thomas & Judith Jackovics, Jozsef & Margit Bencsik, Bela Csejty Jr., Tomany & Maria Szilagyi, Margaret K. Magyary, Dr. Kalman & Judy Cseusz, David & Kamilla Voros, Susan Toth, Dr. Nicholas Toth.

*A Presbitérium nagy szeretettel köszön
minden adományt és segítséget.
Az Úr Isten gazdag áldása legyen
adakozó testvéreinkkel!*

HIRDETÉSEK

- Hirdetjük a gyülekezetnek, hogy a Presbitérium döntése értelmében minden hónap első vasárnapján angol nyelvű istentiszteletet tartunk. E döntésével a Presbitérium a másod- vagy harmadgenerációs, magyarul már csak kevésbe beszélő fiatalok, valamint a vegyesházasságban élő házaspárok igehallgatását óhajtja megkönnyíteni. A következő angol nyelvű istentisztelet 2008. február 3-án lesz megtartva. Szeretettel várunk minden érdeklődőt!